

Sygn. akt III KZ 118/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 grudnia 2014 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 listopada 2014 r., sygn. akt II AKo (...),

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 2 października 2014 r., w sprawie V S (...),

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku A.B. o wznowienie postępowania we wskazanej sprawie, stwierdzając, że wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonych postępowania w sprawie ze skargi na przewlekłość, złożonej w postępowaniu karnym na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843) jest niedopuszczalny z mocy ustawy. W uzasadnieniu zarządzenia przytoczono argumentację zawartą w uzasadnieniach postanowień Sądu Najwyższego: z dnia 7 maja 2007 r., V KZ 24/07 (LEX nr 270987) oraz z dnia 8 października 2014 r., III KZ 65/14 (niepublikowane).

Powyższe zarządzenie wnioskodawca – A.B. – zaskarżył w całości, zarzucając naruszenie szeregu norm prawa procesowego, m.in. z art. 540a, art. 540b, art. 541 i art. 545 § 1 k.p.k. Wskazał również, że w doręczonym mu odpisie zarządzenia brak oznaczenia sędziego (sędziów), który je wydał. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie przedmiotowego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie jest zasadne.

Sąd Najwyższy podtrzymuje pogląd prawny wyrażony w judykatach powołanych w zaskarżonym zarządzeniu, a także w postanowieniu z dnia 9 lipca 2013 r., II KZ 23/13, LEX nr 1331283 (podobnie w postanowieniu z dnia 26 marca 2010 r., VI KZ 21/10, niepublikowane), że przepisów o wznowieniu postępowania nie stosuje się do postępowania w sprawie skargi na przewlekłość w sprawie karnej, tak zresztą jak i w sprawie cywilnej (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., III SPZP 1/05, OSNP 2005, z.19, poz. 321).

Wnioskodawca nie przyjmuje do wiadomości argumentacji przedstawionej we wcześniejszych postanowieniach Sądu Najwyższego, które zapadały m.in. w stosunku do niego w sprawach pokrewnych (dotyczy to również powołanego w zaskarżonym zarządzeniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2014 r., III KZ 65/14, wydanego w następstwie rozpoznania zażalenia właśnie A.B.), a mianowicie, że nowelizacja ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) ustawą z dnia 20 lutego 2009 r. o zmianie ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 61, poz. 498) nie dotyczyła instytucji wznowienia postępowania. Tym samym powołane w zażaleniu przepisy kodeksu postępowania karnego nie mają zastosowania w postępowaniu ze skargi na przewlekłość. Ponieważ skarżący nie przedstawia żadnej dodatkowej argumentacji podważającej przedstawiony i zaaprobowany w orzecznictwie pogląd prawny, jego zarzuty uznać należy za pozbawione jakiegokolwiek racji merytorycznej.

Zakładanego przez autora zażalenia skutku (uchylenia zaskarżonego zarządzenia) nie mogło wywołać również niezamieszczenie w odpisie mu

doręczonym oznaczenia sędziego, który to zarządzenie wydał. W przedmiotowej sprawie zarządzenie, którego oryginał znajduje się w aktach sprawy, spełnia wszelkie wymagania określone przepisem art. 94 § 1 i 2 k.p.k., zawiera bowiem prawidłową podstawę prawną, treść rozstrzygnięcia wraz z wyczerpującym uzasadnieniem oraz oznaczenie osoby wydającej (Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...)) i jest przez SSA D. W. podpisane (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2006 r., V KZ 38/06, R-OSN KW 2006, poz. 1807). Jeżeli więc nawet przesłanie odpisu, bez wskazania wynikającego z art. 94 § 1 pkt 1 k.p.k., potraktować jako niedopatrzenie, to pozostaje ono bez wymaganego przepisem art. 438 pkt 2 k.p.k. wpływu na treść zarządzenia.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak we wstępie.